

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hatodik tanács)

2019. január 31.*

„Előzetes döntéshozatal – Polgári ügyekben folytatott igazságügyi együttműködés – A szerződésen kívüli kötelmi viszonyokra alkalmazandó jog – 864/2007/EK rendelet (»Róma II«) – 16. és 27. cikk – Elsőbbséget élvező kötelező rendelkezések – 2009/103/EK irányelv – Gépjármű-felelősségbiztosítás – 28. cikk”

A C-149/18. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Tribunal da Relação de Lisboa (lisszaboni fellebbviteli bíróság, Portugália) a Bírósághoz 2018. február 26-án érkezett, 2017. december 26-i határozatával terjesztett elő az

Agostinho da Silva Martins

és

a **Dekra Claims Services Portugal SA**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (hatodik tanács),

tagjai: C. Toader tanácselnök, A. Rosas és M. Safjan (előadó) bírák,

főtanácsnok: H. Saugmandsgaard Øe,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a portugál kormány képviseletében L. Inez Fernandes, M. Figueiredo, P. Lacerda, L. Medeiros és P. Barros da Costa, meghatalmazotti minőségben,
- a spanyol kormány képviseletében L. Aguilera Ruiz és V. Ester Casas, meghatalmazotti minőségben
- az Európai Bizottság képviseletében M. Wilderspin és P. Costa de Oliveira, meghatalmazotti minőségben

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

* Az eljárás nyelve: portugál.

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a szerződésen kívüli kötelmi viszonyokra alkalmazandó jogról szóló, 2007. július 11-i 864/2007/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet („Róma II”) (HL 2007. L 199., 40. o.; a továbbiakban: „Róma II” rendelet) 16. és 27. cikkének, valamint a gépjármű-felelősségbiztosításról és a biztosítási kötelezettség ellenőrzéséről szóló, 2009. szeptember 16-i 2009/103/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2009. L 263., 11. o.) 28. cikkének értelmezésére irányul.
- 2 E kérelem előterjesztésére az Agostinho da Silva Martins és a Dekra Claims Services Portugal SA biztosítótársaság közötti, egy Spanyolországban bekövetkezett autóbalesetből eredő kártérítési kötelezettségre vonatkozó jogvita tárgyában került sor.

Jogi háttér

Az uniós jog

A „Róma II” rendelet

- 3 A „Róma II” rendelet (7) preambulumbekzdése kimondja:

„E rendelet tárgyi hatályának és rendelkezéseinek összhangban kell lenniük a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelettel [...] (Brüsszel I.) és a szerződéses kötelmi viszonyokra alkalmazandó joggal foglalkozó jogi eszközökkel.”

- 4 A „Róma II” rendelet „Általános szabály” című 4. cikke értelmében:

„(1) Ha e rendelet másképp nem rendelkezik, a jogellenes károkozásból eredő szerződésen kívüli kötelmi viszonyra azon ország jogát kell alkalmazni, amelyben a kár bekövetkezik, függetlenül attól, hogy mely országban következett be a kárt okozó esemény, valamint függetlenül attól, hogy ezen esemény közvetett következményei mely országban vagy országokban következnek be.

(2) Ha azonban a károkozásért felelősnek tekintett személy és a kárt elszenvedő személy szokásos tartózkodási helye a kár bekövetkezésének időpontjában ugyanabban az országban található, a jogellenes károkozásra ezen ország jogát kell alkalmazni.

(3) Amennyiben az eset valamennyi körülménye alapján egyértelmű, hogy a jogellenes károkozás nyilvánvalóan szorosabban kapcsolódik egy, az (1) vagy (2) bekezdésben említettektől eltérő országhoz, akkor e másik ország jogát kell alkalmazni. Egy másik országgal fennálló nyilvánvalóan szorosabb kapcsolat alapulhat különösen a felek között már fennálló olyan jogviszonyon, így például szerződésen, amely szorosan kapcsolódik a szóban forgó jogellenes károkozáshoz.”

- 5 E rendeletnek „Az alkalmazandó jog hatálya” című 15. cikke így rendelkezik:

„A szerződésen kívüli kötelmi viszonyokra e rendelet szerint alkalmazandó jog különösen a következőkre vonatkozik:

[...]

h) a kötelezettségek megszűnésének, továbbá az elévülés és a jogvesztés feltételei, beleértve az elévülési vagy jogvesztési határidők kezdetével, megszakadásával és nyugvásával kapcsolatos szabályokat is.”

6 Az említett rendelet „Elsőbbséget élvező kötelező rendelkezések” címet viselő 16. cikke értelmében:

„E rendelet egyetlen rendelkezése sem korlátozhatja az eljáró bíróság országának joga szerint érvényesülő azon szabályok alkalmazását, amelyek kötelező jelleggel, a szerződésen kívüli kötelmi viszonyra egyébként alkalmazandó jogra tekintet nélkül szabályozzák a tényállást.”

7 Ugyanezen rendeletnek „A közösségi jog egyéb rendelkezéseivel való kapcsolat” címet viselő 27. cikke a következőképpen rendelkezik:

„E rendelet nem érinti az olyan közösségi jogi rendelkezések alkalmazását, amelyek egy adott kérdéssel kapcsolatban a szerződésen kívüli kötelezések tekintetében irányadó kollíziós szabályokat írnak elő.”

A Római Egyezmény

8 A szerződéses kötelezettségekre alkalmazandó jogról szóló, Rómában, 1980. június 19-én aláírásra megnyitott egyezmény (HL 1980. L 266., 1. o.; kihirdette: a 2006. évi XXVIII. törvény; a továbbiakban: Római Egyezmény) „Kötelező [helyesen: Imperatív] szabályok” című 7. cikke kimondja:

„(1) Valamely ország jogának ezen egyezmény alapján történő alkalmazása során figyelembe vehetők egy másik olyan ország jogának kötelező [helyesen: imperatív] szabályai is, amellyel a tényállás szoros kapcsolatban áll, ha és amennyiben ez utóbbi ország joga alapján e szabályokat a szerződésre alkalmazandó jogtól függetlenül alkalmazni kell. Annak vizsgálata során, hogy vajon alkalmazni kell-e e kötelező [helyesen: imperatív] szabályokat, figyelembe kell venni azok jellegét és célját, valamint alkalmazásuk vagy nem alkalmazásuk következményeit.

(2) Ezen egyezmény rendelkezései nem korlátozzák az eljáró bíróság országának joga szerint érvényesülő azon szabályok alkalmazását, amelyek kötelező [helyesen: imperatív] jelleggel, a szerződésre egyébként alkalmazandó jog figyelmen kívül hagyásával [helyesen: a szerződésre alkalmazandó jogra tekintet nélkül] szabályozzák a tényállást.”

A „Róma I” rendelet

9 A Római Egyezményt a szerződéses kötelezettségekre alkalmazandó jogról szóló, 2008. június 17-i 593/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet („Róma I” rendelet) (HL 2008. L 177., 6. o.; helyesbítés: HL 2009. L 309., 2009.11.24., 87. o., a továbbiakban: „Róma I” rendelet) váltotta fel. E rendelet „Imperatív rendelkezések” című 9. cikkének (1) és (2) bekezdése ekképp rendelkezik:

„(1) Az imperatív rendelkezések olyan rendelkezések, amelyek betartását valamely ország a közérdek – mint például politikai, társadalmi vagy gazdasági rendjének megőrzése – szempontjából döntő fontosságúnak ítéli, és megköveteli a hatálya alá eső valamennyi tényállásra történő alkalmazását, függetlenül attól, hogy e rendelet a szerződésre mely jog alkalmazását írja elő.

(2) E rendelet alapján semmi nem korlátozhatja az eljáró bíróság országának joga szerint az imperatív [helyesen: joga szerinti imperatív] rendelkezések alkalmazását.”

A 2009/103 irányelv

- 10 A 2009/103 irányelv „Tagállami rendelkezések” címet viselő 28. cikke előírja:

„(1) A Szerződésnek megfelelően a tagállamoknak lehetőségük van olyan rendelkezéseket fenntartani vagy hatályba léptetni, amelyek a károsult fél számára kedvezőbbek, mint az ezen irányelv teljesítéséhez szükséges rendelkezések.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti jogszabályaik azon főbb rendelkezéseit, amelyeket az irányelv által szabályozott területen fogadnak el.”

A portugál jog

- 11 A 2007. augusztus 21-i Decreto-Lei n.º 291/2007 (291/2007. sz. rendelettvény) 11. cikke kimondja:

„(1) A 4. cikkben előírt felelősségbiztosítás kiterjed:

- a) a Portugália területén történt baleseteket tekintve a polgári jogban előírt kártérítési kötelezettségre;
- b) más olyan ország területén történt balesetek tekintetében, amelynek nemzeti biztosító irodája csatlakozott a nemzeti biztosítási irodák közötti megállapodáshoz, a balesetre alkalmazandó jogszabályban előírt kártérítési kötelezettségre, amelyet olyan területeken történt balesetek esetén, ahol az Európai Gazdasági Térségről szóló [1992. május 2-i] megállapodást [(HL 1994. L 1., 3. o.)] alkalmaznak, azt a portugál jog váltja fel, feltéve hogy ez magasabb szintű fedezetet biztosít;
- c) a 10. cikk 1. bekezdésének b) pontjában megjelölt úton történt balesetek tekintetében, kizárólag azon tagállambeli és azon országok lakosainak okozott károkra, amelyek nemzeti biztosító irodái csatlakoztak a nemzeti biztosítási irodák közötti megállapodáshoz és a portugál jogszabályban előírt feltételek szerint.

(2) A 4. cikkben előírt polgári jogi felelősségbiztosítás kiterjed a gyalogosokat, kerékpárosokat és a közutak egyéb, nem gépjárművel közlekedő használatját ért kárra, ha a gépjárműbalesetből eredő polgári jogi felelősség tekintetében alkalmazandó törvény előírja a károk megtérítését.”

- 12 A Código Civil (polgári törvénykönyv) „Elévülés” címet viselő 498. cikke kimondja:

„(1) A kártérítési jog azon időpontot követő három év után évül el, hogy a károsult személy tudomást szerezhetett volna az őt megillető jogról, akkor is, ha a felelős személy és a károk teljes terjedelme nem ismert, a rendes elévüléstől függetlenül, amennyiben a kárt okozó eseménytől számított vonatkozó határidő lejárt volna.

(2) A felelős személyek közötti megtérítési igény a kötelezettség teljesítésétől számított szintén három év után évül el.

(3) Amennyiben a jogellenes cselekmény bűncselekményt valósít meg, amely tekintetében a törvény hosszabb elévülési határidőt állapít meg, e határidőt kell alkalmazni.

(4) A kártérítési jog elévülése nem jár a helyreállítás iránti kereset és a jogalap nélküli gazdagodás iránti kereset elévülésével, amennyiben az egyik vagy a másik megindítható.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 13 2015. augusztus 20-án közlekedési baleset történt két személygépkocsi között Spanyolországban: az egyik járműnek portugál rendszáma volt, és a tulajdonosa, A. da Silva Martins vezette, a másik jármű spanyol rendszámmal rendelkezett, és a Portugáliában a Dekra Claims Services Portugal által képviselt Segur Caixa biztosítótársaságnál rendelkezett biztosítással.
- 14 A spanyol rendszámú jármű A. da Silva Martins járművének hátsó részébe ütközött, amely a keletkezett károk miatt használhatatlanná vált. Így e járművet Portugáliába szállították, ahol elvégezték rajta a szükséges javításokat.
- 15 Az A. da Silva Martins járművén végzett javítási munkálatok költségét kezdetben az Axa Portugal (jelenleg Ageas Portugal) biztosítótársaság állta, a casco alapján. Mivel kizárólag a spanyol rendszámú gépjármű vezetője felelt a balesetért, az ő biztosítótársasága, a Segur Caixa megtérítette az Axa Portugálnak az említett költségeket.
- 16 Az alapügyben A. da Silva Martins a balesetből eredő közvetett károk megtérítését kéri.
- 17 Az alapügyben szereplő jogvitára a portugál jog alkalmazandó, különösen a polgári törvénykönyv 498. cikkének (1) bekezdése, amely hároméves elévülési időt ír elő a balesetből eredő károk megtérítésére irányuló kereset tekintetében. Mivel a baleset 2015. augusztus 20-án történt, az eljárás 2016. november 11-i megindítására határidőn belül került sor.
- 18 A Segur Caixa ezzel szemben azt állítja, hogy az alapeljárás felperesének kártérítési kérelmére a spanyol jog alkalmazandó, amely a balesetből eredő károk megtérítése iránti keresetekre egyéves elévülési időt ír elő. Következésképpen e kérelmet határidőn túl terjesztették elő.
- 19 Az elsőfokú bíróság helyt adott a Segur Caixa elévülési kifogásának.
- 20 A. da Silva Martins fellebbezést nyújtott be e bíróság ítéletével szemben, kérve annak hatályon kívül helyezését a portugál jogban előírt elévülési idő alkalmazását.
- 21 A kérdést előterjesztő bíróság rámutat, hogy a „Róma II” rendelet szerint az egyéves elévülési időt előíró spanyol jog alkalmazandó. Mindazonáltal, mivel nem kizárt a 2009/103 irányelv és a Portugáliában hatályos, hároméves elévülési időt előíró kötelező gépjármű-felelősségbiztosítási rendszer alkalmazása sem, e bíróság többek között arra keres választ, hogy a „Róma II” rendelet 16. cikke értelmében véve imperatív jellegű-e az ezen irányelvet a belső jogba átültető portugál jogi szabályozás, amely szerint a baleset bekövetkezésének helye szerinti, az Európai Gazdasági Térségről szóló megállapodásban részes állam joga helyett a portugál jog alkalmazandó, „feltéve, hogy ez magasabb szintű fedezetet biztosít”.
- 22 E körülmények között a Tribunal da Relação de Lisboa (lisszaboni fellebbviteli bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
  - „1) Úgy kell-e tekinteni, hogy a Portugáliában hatályos szabályozás elsőbbséget élvező kötelező rendelkezésként elsőbbséget élvez a »Róma II« rendelet 16. cikke értelmében?
  - 2) Az említett szabály kollíziós jogot szabályozó közösségi jogi rendelkezésnek minősül-e a »Róma II« rendelet 27. cikke értelmében?
  - 3) Úgy kell-e tekinteni, hogy a 2009/103 irányelv 28. cikkének értelmében a Spanyolországban közlekedési balesetet elszenvedő portugál állampolgárra a portugál polgári törvénykönyv 498. cikkének (3) bekezdésében előírt elévülési szabályozás alkalmazandó?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdéstről

- 23 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, hogy a „Róma II” rendelet 16. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy az e cikk értelmében vett elsőbbséget élvező kötelező rendelkezésnek lehet tekinteni az alapügyben szereplőhöz hasonló nemzeti rendelkezést, amely előírja, hogy a valamely balesetből eredő károk megtérítése iránti kérelem elévülési ideje három év.
- 24 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy egyrészt a „Róma II” rendelet 4. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy a jogellenes károkozásból eredő szerződésen kívüli kötelmi viszonyra azon ország jogát kell alkalmazni, amelyben a kár bekövetkezik, függetlenül attól, hogy mely országban következett be a kárt okozó esemény, valamint függetlenül attól, hogy ezen esemény közvetett következményei mely országban vagy országokban következnek be.
- 25 Másrészt e rendelet 15. cikkének h) pontja kimondja, hogy az említett rendelet értelmében a szerződésen kívüli kötelmi viszonyra alkalmazandó jog vonatkozik, különösen az elévülési vagy jogvesztési szabályokra.
- 26 Mindazonáltal a „Róma II” rendelet 16. cikke lehetővé teszi az eljáró bíróság országának joga szerint érvényesülő azon szabályok alkalmazását, amelyek kötelező jelleggel, a szerződésen kívüli kötelmi viszonyra egyébként alkalmazandó jogra tekintet nélkül szabályozzák a tényállást.
- 27 Noha az e rendelkezésben használt, „elsőbbséget élvező kötelező rendelkezések” fogalmát az említett rendelet nem határozza meg, meg kell jegyezni, hogy a „Róma I” rendelet 9. cikke az imperatív rendelkezéseket úgy határozza meg, mint olyan rendelkezések, amelyek betartását valamely ország a közérdek – mint például politikai, társadalmi vagy gazdasági rendjének megőrzése – szempontjából döntő fontosságúnak ítéli, és megköveteli a hatálya alá eső valamennyi tényállásra történő alkalmazását, függetlenül attól, hogy e rendelet a szerződésre mely jog alkalmazását írja elő.
- 28 A „Róma I” és „Róma II” rendelet koherens alkalmazásának követelménye alapján (2016. január 21-i ERGO Insurance és Gjensidige Baltic ítélet, C-359/14 et C-475/14, EU:C:2016:40, 43. pont), amely az e két rendelet által használt, funkcionálisan azonos fogalmak lehető legnagyobb mértékű harmonizációjára törekszik – függetlenül attól, hogy a „Róma II” rendelet bizonyos nyelvi változatai a „Róma I” rendeletben szereplőtől eltérő terminológiát használnak –, úgy kell tekinteni, hogy a „Róma II” rendelet 16. cikke értelmében vett „elsőbbséget élvező kötelező rendelkezések” megfelelnek a „Róma I” rendelet 9. cikke szerinti „imperatív rendelkezéseknek”, olyannyira, hogy ez utóbbi fogalom Bíróság általi értelmezése érvényes a „Róma II” rendelet 16. cikke szerinti „elsőbbséget élvező kötelező rendelkezésekre” is.
- 29 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság a Római Egyezményvel kapcsolatban hangsúlyozta, hogy az érintett tagállam szabályozása értelmében „imperatív szabály” fennállására vonatkozó kivételt szigorúan kell értelmezni (2013. október 17-i Unamar ítélet, C-184/12, EU:C:2013:663, 49. pont).
- 30 A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint ebben az összefüggésben a nemzeti bíróságnak azon nemzeti jogszabály „imperatív szabály” jellegének értékelése keretében, amellyel helyettesíteni szándékozik a szerződő felek által kifejezetten választott jogot, nemcsak e jogszabály pontos tartalmát kell figyelembe vennie, hanem annak általános rendszerét, valamint azon körülmények összességét is, amelyek között e jogszabályt elfogadták, hogy arra a következtetésre lehessen jutni, miszerint e szabály imperatív jellegű, mivel nyilvánvaló, hogy ezt a nemzeti jogalkotó az érintett tagállam által alapvetőnek minősített érdek védelmében fogadta el (2013. október 17-i Unamar ítélet, C-184/12, EU:C:2013:663, 50. pont).

- 31 Analógia útján meg kell állapítani, hogy a „Róma II” rendelet 16. cikke szerinti „elsőbbiséget élvező kötelező rendelkezés” azonosítása esetén a kérdést előterjesztő bíróságnak e rendelkezés szövegének, általános rendszerének, célkitűzéseinek, valamint elfogadása körülményeinek részletes elemzése alapján kell megállapítania, hogy az olyan jelentőséggel bír a nemzeti jogrendben, amely igazolja az e rendelet 4. cikke alapján meghatározott alkalmazandó jogtól való eltérést.
- 32 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a 291/2007. sz. rendelet törvény 11. cikke (1) bekezdésének b) pontja kimondja, hogy az Európai Gazdasági Térségről szóló megállapodásban részes államok területén bekövetkezett balesetek tekintetében a balesetre alkalmazandó jogszabályban előírt kártérítési kötelezettséget a portugál jog váltja fel, feltéve, hogy az magasabb szintű fedezetet biztosít. A polgári törvénykönyv 498. cikkének (1) bekezdése szerint a valamely balesetből eredő károk megtérítése iránti kérelem elévülési ideje három év, míg a spanyol jogban előírt határidő, melyet a kérdést előterjesztő bíróság a „Róma II” rendelet 4. cikke alapján alkalmazandónak tart, egy év.
- 33 Noha nem a Bíróság feladata az érintett rendelkezéseknek a jelen ítélet 31. pontjában említett szempontok szerinti értékelése, hangsúlyozni kell, hogy az elévülésre vonatkozó nemzeti szabályok sokfélesége ellenére a „Róma II” rendelet 15. cikkének h) pontja ezeket az alkalmazandó jog meghatározására vonatkozó általános szabály hatálya alá helyezi, és semmiféle más uniós jogi rendelkezés nem ír elő sajátos követelményeket az alapügyben szereplőhöz hasonló kereset elévülésére vonatkozóan.
- 34 Ilyen körülmények között, ahogyan arra az Európai Bizottság rámutat, a balesetből eredő károk megtérítése iránti keresetre az alkalmazandóként meghatározott jogban előírttól eltérő elévülési idő alkalmazása rendkívül fontos indokok azonosítását igényelné, mint amilyen a hatékony jogorvoslatihoz való jognak és a hatékony bírói jogvédelemhez való jognak a „Róma II” rendelet 4. cikk alapján alkalmazandóként meghatározott jogból eredő sérelme.
- 35 A fentiek alapján az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a „Róma II” rendelet 16. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló nemzeti rendelkezés, amely előírja, hogy a balesetből eredő károk megtérítése iránti kereset elévülési ideje három év, nem tekinthető az e rendelkezés értelmében vett elsőbbiséget élvező kötelező rendelkezésnek, hacsak az eljáró nemzeti bíróság e rendelkezés szövegének, általános rendszerének, célkitűzéseinek, valamint elfogadása körülményeinek részletes elemzése alapján azt nem állapítja meg, hogy az olyan jelentőséggel bír a nemzeti jogrendben, amely igazolja az e rendelet 4. cikke alapján meghatározott alkalmazandó jogtól való eltérést.

A második és a harmadik kérdéstről

- 36 Együttesen vizsgálendő második és harmadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, hogy a „Róma II” rendelet 27. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy a 2009/103 irányelvnek a nemzeti jogba átültetett 28. cikke a szerződésen kívüli kötelek tekintetében irányadó kollíziós szabályokat előíró uniós jogi rendelkezésnek minősül-e az említett 27. cikk értelmében.
- 37 Az említett 27. cikk szerint a „Róma II” rendelet nem érinti az olyan uniós jogi rendelkezések alkalmazását, amelyek egy adott kérdéssel kapcsolatban a szerződésen kívüli kötelek tekintetében irányadó kollíziós szabályokat írnak elő.
- 38 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy sem a 2009/103 irányelv szövegéből, sem pedig a célkitűzéseiből nem tűnik ki az, hogy az irányelv célja kollíziós szabályok megállapítása lenne (2016. január 21-i ERGO Insurance és Gjensidige Baltic ítélet, C-359/14 és C-475/14, EU:C:2016:40, 40. pont).

- 39 Az említett irányelv ugyanis a tagállamok arra való kötelezésére szorítkozik, hogy fogadjanak el azt biztosító intézkedéseket, hogy a közúti baleset károsultja, valamint az ezen balesetben szóban forgó jármű használója védelemben részesüljön (2016. január 21-i ERGO Insurance és Gjensidige Baltic ítélet, C-359/14 és C-475/14, EU:C:2016:40, 39. pont).
- 40 Másrészt rá kell mutatni arra, hogy noha a gépjárművek által okozott balesetek károsultjainak védelmére irányuló célkitűzésének megfelelően a 2009/103 irányelv 28. cikke lehetővé teszi az említett károsultakra nézve kedvezőbb szabályok elfogadását, mint amelyeket ezen irányelv megkövetel, e rendelkezés kizárólag a tagállam átültető jogszabályaira vonatkozik, és nem érinti azon kérdést, hogy valamely konkrét esetben e kedvezőbb szabályok más tagállamok szabályaihoz képest előnyt élveznek-e.
- 41 Így ilyen esetben az átültető nemzeti szabályozás értékelésére kizárólag az alkalmazandó jognak a „Róma II” rendelet rendelkezései alapján történő előzetes meghatározását követően kerül sor.
- 42 A második és harmadik kérdésre tehát azt a választ kell adni, hogy a „Róma II” rendelet 27. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a 2009/103 irányelvnek a nemzeti jogba átültetett 28. cikke nem minősül e 27. cikk értelmében a szerződésen kívüli kötelek tekintetében irányadó kollíziós szabályokat előíró uniós jogi rendelkezésnek.

A költségekről

- 43 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (hatodik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) **A szerződésen kívüli kötetmi viszonyokra alkalmazandó jogról szóló, 2007. július 11-i 864/2007/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet („Róma II”) 16. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló nemzeti rendelkezés, amely előírja, hogy a balesetből eredő károk megtérítése iránti kereset elévülési ideje három év, nem tekinthető az e cikk értelmében vett elsőbbséget élvező kötelező rendelkezésnek, hacsak az eljáró nemzeti bíróság e rendelkezés szövegének, általános rendszerének, célkitűzéseinek, valamint elfogadása körülményeinek részletes elemzése alapján azt nem állapítja meg, hogy az olyan jelentőséggel bír a nemzeti jogrendben, amely igazolja az e rendelet 4. cikke alapján meghatározott alkalmazandó jogtól való eltérést.**
- 2) **A 864/2007 rendelet 27. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a gépjármű-felelősségbiztosításról és a biztosítási kötelezettség ellenőrzéséről szóló, 2009. szeptember 16-i 2009/103/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek a nemzeti jogba átültetett 28. cikke nem minősül e 27. cikk értelmében a szerződésen kívüli kötelek tekintetében irányadó kollíziós szabályokat előíró uniós jogi rendelkezésnek.**

Aláírások